

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **J. Č.**, zastoupený Prof. JUDr. Alešem Gerlochem, CSc., advokátem se sídlem Botičská 4, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2008, č. j. KUOK/114000/2008-3/7349, ve věci uložení pořádkové pokuty, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 7. 2009, č. j. 22 Ca 85/2009 - 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 2880 Kč k rukám jeho zástupce Prof. JUDr. Aleše Gerlocha, CSc., advokáta se sídlem Botičská 4, Praha 2, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadl v záhlaví označený pravomocný rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 11. 12. 2008, č. j. KUOK/114000/2008-3/7349, a věc vrácena zpět k dalšímu řízení; tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Přerova, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 12. 11. 2008, č. j. 2008/9594/SÚ/Bez, o uložení pořádkové pokuty ve výši 15 000 Kč podle § 173 odst. 1 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), neboť závažným způsobem ztěžuje provedení kontrolní prohlídky i plnění úkolů

podle § 172 citovaného zákona tím, že se na výzvu stavebního úřadu ze dne 16. 10. 2008 nezúčastnil kontrolní prohlídka dne 7. 11. 2008, ač je k tomu jako vlastník stavby podle § 154 odst. 1 písm. c) citovaného zákona povinen, čímž znemožnil oprávněné úřední osobě vstup na svůj pozemek a stavbu.

Napadeným rozsudkem krajský soud shledal jako důvodný žalobní bod ad 2), neboť pro posouzení projednávané věci vzal za podstatné, že po uložení pořádkové pokuty stavební úřad v kontrolní činnosti pokračoval a dne 9. 12. 2008 – ještě před vydáním napadeného rozhodnutí stěžovatele (nejedná se tedy o nepřijatelnou skutkovou novotu) – kontrolní prohlídka stavby (pergoly) proběhla za účasti dcery žalobce s tím závěrem, že stavba je v dobrém technickém stavu. K této skutečnosti bylo třeba přihlédnout, přičemž není významné, že se o ní stěžovatel dozvěděl až následně - po vydání napadeného rozhodnutí – a to na základě přípisu stavebního úřadu dne 5. 1. 2009. Současně krajský soud poznamenal, že za zcela stejného skutkového stavu stěžovatel zrušil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 12. 11. 2008, č. j. 2008/9676/SÚ/Bez, o uložení pořádkové pokuty manželce žalobce M. Č. ve výši 15 000 Kč za stejné jednání, za které byla uložena pořádková pokuta žalobci, a řízení zastavil s odůvodněním, že dle závěrů kontrolní prohlídka ze dne 9. 12. 2008 bylo účelu sledovaného stavebním zákonem dosaženo, a proto použití zajišťovacích prostředků není nadále přípustné. Za situace, kdy stejná skutečnost nebyla zohledněna stejným způsobem rovněž ve prospěch žalobce, došlo k porušení zásady správního řízení uvedené v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle které je správní orgán povinen dbát, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikly nedůvodné rozdíly. Jedná se přitom o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

S ohledem na výše uvedené krajský soud podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), napadené rozhodnutí stěžovatele zrušil pro vady řízení bez jednání, aniž by se z důvodu nadbytečnosti zabýval ostatními žalobními body, a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení, ve kterém je vázán vysloveným právním názorem (§ 78 odst. 4 a 5 s. ř. s.).

Jako důvod kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť má za to, že krajský soud nesprávně posoudil otázku aplikace zásady předvídatelnosti vyjádřené v § 2 odst. 4 správního řádu.

Dle stěžovatele tato zásada zakotvuje povinnost správních orgánů postupovat a rozhodovat stejně, jak postupoval a rozhodoval správní orgán v obdobných případech v minulosti. Účastník má tedy právo na to, aby rozhodnutí bylo v souladu s jeho legitimním očekáváním založeným na dosavadní praxi správního orgánu. Vydá-li správní orgán později rozhodnutí, které se od dosavadní praxe liší, může se účastník domáhat nápravy spočívající ve změně rozhodnutí tak, aby bylo obdobné rozhodnutí vydanému dříve. Z povahy a účelu této zásady však vyplývá, že ji nelze aplikovat zpětně.

Stěžovatel rovněž připomněl, že uplatnění zásady předvídatelnosti předpokládá shodné či obdobné skutkové okolnosti. V daném případě však skutkové okolnosti byly odlišné, neboť stěžovatel nevěděl a nemohl vědět o tom, že žalobce dodatečně kontrolní prohlídku umožnil (viz níže). V případě jeho manželky M. Č. však tuto okolnost stěžovatel již znal, a proto ji ve svém rozhodnutí zohlednil.

Pokud by stěžovatel akceptoval názor krajského soudu, že skutkový stav byl v obou případech stejný, pak by s ohledem na nemožnost zpětného působení zásady předvídatelnosti nebylo možné vyvodit jiný závěr než ten, že pozdější rozhodnutí mělo být stejné jako předchozí, tj. odvolání M. Č. mělo být zamítnuto a uložení pořádkové pokuty mělo být potvrzeno. Opačné řešení však § 2 odst. 4 správního řádu nepřipouští. Měla-li tedy být zásada předvídatelnosti porušena, pak se tak nemohlo stát v řízení o odvolání žalobce, nýbrž v pozdějším řízení o odvolání M. Č.

K výše uvedenému závěru, že o kontrolní prohlídce dne 9. 12. 2008 nevěděl a vědět nemohl, stěžovatel odkázal též na rozsudek Nejvyššího správního soudu pod č. j. 2 As 56/2007 - 71, z něhož vyplývá, že účastník řízení nese zvýšenou odpovědnost za rozsah odvolacího přezkumu, neboť svým odvoláním určuje, v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být prvostupňové rozhodnutí přezkoumáváno (§ 82 odst. 2 správního řádu). Pozornost, kterou je odvolací orgán povinen nad rámec odvolacích námitek věnovat základním zásadám správního řízení, je limitována skutečnostmi, které jsou ze spisu zjevné. Pokud má tedy správní orgán přezkoumávat rozhodnutí jen na základě správního spisu a odvolání, tím spíše není povinen zkoumat okolnosti nastalé po vydání rozhodnutí a po podání odvolání, pokud o jejich existenci nic nesvědčí. Ze správního spisu, který měl stěžovatel k dispozici, nevyplývalo, že se má konat další kontrolní prohlídka, a o skutkovém stavu zjištěném na podkladě tohoto spisu nevznikly ani jiné pochybnosti (např. na základě doplňujícího sdělení odvolatele – žalobce - či stavebního úřadu).

Stěžovateli tak nelze vytýkat, že sám z vlastní iniciativy, aniž by měl o skutkovém stavu jakékoli pochybnosti, nepátral po možných skutečnostech vzniklých po vydání napadeného rozhodnutí, které by případně mohly mít vliv na jeho rozhodnutí. Respektování názoru krajského soudu by vyžadovalo zjišťování skutkového stavu a provádění dokazování ve stejném rozsahu jako před správním orgánem prvního stupně, čímž by docházelo ke zdvojování nalézacího řízení, což není účelem odvolacího přezkumu.

Dle názoru stěžovatele ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu porušeno nebylo a žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Naopak se stěžovateli jeví nezákonným rozsudek krajského soudu, neboť je značně nepřesvědčivý, a také ho nepovažuje za řádně odůvodněný. Krajský soud se nezabýval všemi žalobními body a rozhodnutí stěžovatele zrušil na jediném žalobním bodě, aniž by alespoň naznačil právní názor k dalším uplatněným žalobním bodům. V dalším řízení tak stěžovatel, ale ani účastník řízení, neví, jaké stanovisko krajského soudu může legitimně očekávat, a tím se vyhnout zbytečnému sudičství.

Na základě výše uvedených skutečností stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření k předložené kasační stížnosti uvedl, že s hodnocením stěžovatele se nelze ztotožnit. Podle jeho názoru stěžovatel nesprávně interpretuje závěry, ke kterým krajský soud dospěl. Důvodem pro zrušení rozhodnutí stěžovatele byl fakt, že správní úřad nepřihlédl k tomu, že bylo stavebním úřadem zjištěno, že stavba, ohledně které byla kontrola konána, nikoho svým stavem neohrožuje. Pokud krajský soud odkázal na výsledek řízení o pořádkové pokutě uložené manželce účastníka řízení (žalobce), učinil tak dle jeho mínění pro lepší podporu svých argumentů, nikoliv proto, že by šlo o argument klíčový. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen osobou s vysokoškolským právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Účelem uložení pořádkové pokuty je obecně především umožnění efektivního (hladkého a nerušeného) průběhu řízení a zabránění průtahům či jiným problémům, které během daného řízení mohou vzniknout. Ve své podstatě se tak jedná o donucovací prostředek procesní povahy, který je sankčního zaměření a který směřuje k naplnění smyslu a účelu prováděného řízení.

V souzené věci stavební úřad pořádkovou pokutu uložil proto, aby zajistil umožnění vstupu na pozemek a stavbu (pergoly) za účelem provedení kontrolní prohlídky a zjištění, zda touto stavbou není ohrožován život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí. Smyslem a účelem postupu stavebního úřadu tedy bylo prověření dané stavby z hlediska její bezpečnosti a vlivu na životní prostředí, k čemuž bylo nutné provést kontrolní prohlídku.

Ze spisového materiálu vyplývá, že poté, co žalobci byla rozhodnutím ze dne 12. 11. 2008 uložena pořádková pokuta, kontrolní prohlídka proběhla, a sice dne 9. 12. 2008; to znamená, že ještě v průběhu odvolacího řízení proti zmíněnému rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty, které bylo ukončeno žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 11. 12. 2008, byl výše uvedený smysl a účel postupu stavebního úřadu naplněn s tím, že „...stavba je v dobrém technickém stavu a neohrožuje životy a zdraví lidí či zvířat, bezpečnost ani životní prostředí“ (viz protokol – záznam z kontrolní prohlídky, č. j. 2008/6841/SÚ/Ma).

Za této situace se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje se závěrem krajského soudu, dle kterého bylo třeba zohlednit, že k provedení kontrolní prohlídky nakonec došlo; tuto skutečnost nelze pominout. Pořádkovou pokutu nelze posuzovat izolovaně, zcela mimo celkový kontext jejího uložení, jehož účelem bylo právě prověření stavebně

technického stavu stavby (pergoly) a zjištění, zda neohrožuje život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí. K tomu však v projednávaném případě došlo, což je z hlediska posouzení postupu stěžovatele, jakožto odvolacího orgánu, podstatné. Jakkoli jsou totiž správní orgány nadány pravomocí vynucovat plnění procesních povinností pomocí různých (zajišťovacích) prostředků, mezi které patří i pořádková pokuta, nelze tak činit mechanicky, ale pouze v kontextu účelu jejich použití; k tomu srov. zejm. obecná východiska v části III. nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08, dostupného z <http://nalus.usoud.cz.>, který se týkal rovněž pořádkové pokuty a který mimo jiné uvádí, že: „...nelze aprobovat a tolerovat výkon veřejné moci, která je prostým uplatněním formálně předvídaného oprávnění orgánu veřejné moci bez toho, že by byl výsledovatelný zákonem předvídaný a racionální účel, k němuž konkrétní výkon svěřené pravomoci směřuje.“

V souzené věci směřoval výkon pravomoci stavebního úřadu k vynucení povinnosti umožnit provedení kontrolní prohlídky stavby, kterou má vlastník stavby dle § 154 odst. 1 písm. c) stavebního zákona. Je přitom zjevné, že v průběhu odvolacího řízení k naplnění dané povinnosti došlo, neboť žalobce, resp. jeho manželka, prostřednictvím dcery L. Č., umožnila zaměstnancům stavebního úřadu vstup na pozemek a provedení kontrolní prohlídky. Účel, pro který žalobci byla pořádková pokuta uložena, byl tedy naplněn a stěžovatel měl ke splnění dané procesní povinnosti přihlédnout a promítnout tuto skutečnost ve svém rozhodnutí o odvolání žalobce obdobně, jako to učinil v případě svého rozhodnutí o odvolání jeho manželky.

Tomuto postupu svědčí i ustanovení § 62 odst. 6 správního řádu, podle kterého „pravomocně uloženou pořádkovou pokutu může správní orgán, který ji uložil, novým rozhodnutím prominout nebo snížit. Přitom správní orgán přihlédně zejména k tomu, jak osoba, které byla pořádková pokuta uložena, plní svoje procesní povinnosti v dalším průběhu řízení.“ Citovaná právní úprava, která se pro potřeby stavebního zákona použije podpůrně (viz § 1 odst. 2 správního řádu, jakož i § 192 stavebního zákona), ve své podstatě spočívá na sledování účelu řízení a jeho naplnění s tím, že výslovně počítá s možností prominutí nebo snížení již pravomocně uložené pořádkové pokuty. Uplatněním argumentu a maiori ad minus lze potom dojít k závěru, že pokud je správní orgán (v závislosti na dalším jednání osoby stížené pravomocně uloženou pořádkovou pokutou) oprávněn revidovat své rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty, tím spíše je k tomu oprávněn odvolací orgán ještě v průběhu odvolacího řízení.

Vedle výše zmíněného celkového kontextu účelu uložení předmětné pořádkové pokuty je však dle Nejvyššího správního soudu nutné vycházet také ze zásady materiální pravdy ve vztahu ke skutkové stránce věci, která je založena v ustanovení § 3 správního řádu. Podle této zásady jsou správní orgány povinny postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v takovém rozsahu, který je nezbytný k tomu, aby byly jejich úkony v souladu s požadavky obsaženými v § 2 správního řádu, tj. zásadou legality (§ 2 odst. 1), zásadou zákazu zneužití pravomoci a správní úvahy (§ 2 odst. 2), zásadou proporcionality a ochrany dobré víry (§ 2 odst. 3), zásadou ochrany veřejného zájmu, zásadou nestranného přístupu a zásadou legitimního očekávání (§ 2 odst. 4). Konkrétní obsah zásady materiální pravdy pak dále rozpracovává § 50 správního řádu, který v odstavci 3 v souvislosti se zjišťováním podkladů pro rozhodnutí výslovně

zdůrazňuje, že v řízení, v němž má být z moci úřední někomu uložena povinnost, jsou správní orgány povinny i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Uložení povinnosti je přitom nutno rozumět i uložení sankce ve formě pokuty za tzv. pořádkový delikt a výše uvedené požadavky ohledně rozsahu zjišťování stavu věci lze proto plně vztáhnout i na posuzovanou věc.

Současně nelze opomenout ani zásadu jednotnosti, která vymezuje správní řízení jako jeden procesní celek a jakkoli přijetím správního řádu došlo dnem 1. 1. 2006 (účinnost zákona č. 500/2004 Sb.) k určitým omezením, v principu stále platí, že podklady pro rozhodnutí se shromažďují v rámci celého řízení. Skutečnost, že stěžovatel o provedené kontrolní prohlídce dne 9. 12. 2008 nevěděl, tak není podstatná, neboť o ní vědět nejen mohl (proběhla dva dny před vydáním jeho rozhodnutí), ale také měl (viz výše). Naplněním tohoto požadavku se přitom nejedná o žádné zdvojování nalézacího řízení (před prvostupňovým správním orgánem), jak tvrdí stěžovatel, ale o důsledné dodržení základních zásad správního řízení a činnosti správních orgánů vůbec.

V tomto ohledu Nejvyšší správní soud pouze pro úplnost připomíná, že ani žalobce, ani jeho manželka, svá odvolání nedoplňovali o skutečnost, že kontrolní prohlídka dne 9. 12. 2008 proběhla. Stejně tak, jak se tuto skutečnost stěžovatel dověděl (dne 5. 1. 2009) před ukončením odvolacího řízení manželky žalobce, mohl se ji tedy dovědět i před ukončením odvolacího řízení žalobce a je otázkou toliko vzájemné komunikace, koordinace a součinnosti stěžovatele se stavebním úřadem, zda se tak mělo stát na základě postupu stavebního úřadu, který by stěžovatele o provedení kontrolní prohlídky informoval, nebo z vlastní iniciativy samotného stěžovatele, který se na danou skutečnost mohl stavebního úřadu dotázat; tím by byla nežádoucí situace, jež nastala v právě projednávané věci, poměrně snadno eliminována. Odkázat lze přitom také na principy dobré správy, jejichž součástí je i zajištění jednotného, systematického a koordinovaného postupu správních orgánů vůči dotčeným osobám; viz § 8 odst. 2 správního řádu, dle kterého správní orgány vzájemně spolupracují v zájmu dobré správy.

Žádná z naznačených možností však v případě žalobce využita nebyla; stěžovatel vůči němu postupoval mechanicky a ve výsledku vadně, neboť rozhodl, aniž by zjistil a následně zohlednil všechny rozhodné okolnosti dané věci.

Stěžovatelem uplatňovaná argumentace tak nemůže obstát, a to včetně jeho odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007 - 71, jehož základní normativní moment spočívá v doručování písemností, a to s následujícím závěrem: nelze vytýkat odvolacímu orgánu, že sám nezjistil, že v řízení před správním orgánem I. stupně nebyly účastníkovi řízení řádně doručovány písemnosti (včetně rozhodnutí), pokud na tuto skutečnost odvolatel ve včas podaném odvolání obsahujícím základní specifikaci a obsah tohoto rozhodnutí nijak neupozornil a ze spisu to jinak nebylo možno seznat.

Stejně tak nemůže obstát ani stěžovatelem dovozovaná nesprávná aplikace zásady předvídatelnosti dle ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, které říká, že: „*správní orgán dbá,*

aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.“

K tomu je třeba předně poznamenat, že citované ustanovení obsahuje celkem tři základní zásady, jimiž se musí správní orgány ve své činnosti řídit. Jedná se o již výše zmíněnou (i) zásadu ochrany veřejného zájmu („*aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem*“), (ii) zásadu nestranného a rovného postupu („*aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu*“) a (iii) zásadu ochrany legitimního očekávání či jinak řečeno zásadu oprávněné důvěry v postupy orgánů veřejné správy („*aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*“). Stejně tak jako ostatní zásady i tyto spolu souvisejí a nelze je chápat izolovaně, zejména pokud jde o dvě posledně jmenované zásady, které mají úzkou souvislost se zásadou materiální pravdy. Na jedné straně totiž platí, že každý případ, který správní orgán řeší, je svým způsobem jedinečný a jeho řešení musí vždy vycházet z konkrétních okolností tohoto případu zjištěných v souladu s ustanovením § 3, resp. dalšími ustanoveními správního řádu (např. § 50), současně však musí postup správního orgánu splňovat požadavek předvídatelnosti, tzn. že rozhodovací praxe správního orgánu musí vykazovat maximální možnou míru stability (srov. Vedral, J.: Správní řád, komentář, RNDr. Ivana Exnerová – BOVA POLYGON, Praha, 2006, s. 69).

Z toho je zřejmé, že součástí § 2 odst. 4 správního řádu není pouze zásada předvídatelnosti, ale též zásada materiální rovnosti, a že v daném případě bylo nutné postupovat v případě žalobce a jeho manželky stejně, a to shora naznačeným způsobem, tzn. že v průběhu odvolacího řízení bylo nutné zjistit a zohlednit všechny rozhodné skutečnosti, mezi které patří i splnění požadované procesní povinnosti v podobě umožnění provedení kontrolní prohlídky stavby (pergoly).

Není možné udělat zkratku tak, jak to v kasační stížnosti činí stěžovatel, který tvrdí, že zásadu předvídatelnosti nelze aplikovat zpětně, z čehož vyplývá, že pozdější rozhodnutí mělo být stejné jako předchozí, tj. odvolání M. Č. mělo být zamítnuto a uložení pořádkové pokuty mělo být potvrzeno. Tento – nutně zkratkovitý a ve výsledku absurdní – závěr vychází z toho, že první rozhodnutí v pořadí je vždy správné a zákonné. Tak tomu ovšem mnohdy není a při aplikaci dané zásady není možné postupovat pouze jednosměrně (v čase) a odhlédnout od věcné správnosti přijatého řešení. Princip legitimního či oprávněného očekávání a princip předvídatelnosti, jež jsou součástí toho, čemu se říká "právní jistota", a co je pojmovým znakem právního státu, je totiž nutno chápat především jako očekávání určitého postupu orgánů veřejné moci, který bude v souladu s právním řádem. Není přitom jasné, že takovým řešením bude vždy to, které bylo přijato jako první v pořadí. Naopak mohou nastat situace, kdy původně přijaté řešení bude nezbytně korigovat.

Poukaz krajského soudu na § 2 odst. 4 správního řádu je proto nutné chápat především jako poukaz na to, že rozhodovací praxe správních orgánů má být jednotná a zároveň souladná se zákonem, což se v projednávané věci nestalo, a proto krajský soud zcela správně přistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatele.

Konečně k námitce stěžovatele, dle které se krajský soud nezabýval všemi žalobními body, Nejvyšší správní soud uvádí, že v obecné rovině jistě platí, že krajský soud je povinen vypořádat všechny žalobní body, které vypořádat lze. V daném případě však lze souhlasit s krajským soudem, že s ohledem na zjištěné vady řízení, pro které napadené rozhodnutí zrušil a vrátil stěžovateli zpět k dalšímu řízení, by byl takový postup nadbytečným. Nehledě na to, že z hlediska své pozice jako žalovaného správního orgánu nemohl být stěžovatel tímto postupem nijak zkrácen na svých právech.

S ohledem na výše vyslovené závěry byla kasační stížnost shledána nedůvodnou a Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalobci, který byl v řízení úspěšný, byla náhrada nákladů přiznána podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za jeden úkon ve výši 2100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč, zvýšených o DPH v sazbě 20 % ve výši 480 Kč, celkem tedy 2880 Kč. Tato částka bude stěžovatelem uhrazena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu